

snart ikke veed, hvor Grændsen er mellem Overenskomst og Bedrageri — jeg siger, hvor meget de end troede i Rigsrådet at være nøbte til at høie sig under Naget, maae de dog her rette Hovedet op, og sige: Kængere gaae vi ikke. Naar det ærebe Medlem, der sidder ligeoverfor (B. Ree), har sagt: Folket skal engang komme til at dømme, da maae vi, naar vi ville, at Folket skal dømme klart og rigtigt, vise det den Wei, ad hvilken vi troe, Dommen skal gaae, men naar vi her vige tilbage fra hver især at udtale, ikke hvad vi ere tvungne til, men hvad vi ansee for det Rette, maae vi tage Følgerne deraf. Baade det ærebe Medlem, som sidder ligeoverfor mig, og det ærebe Medlem fra Byen (C. Petersen) have, hvis jeg hørte ret — i ethvert Tilfælde har det sidstnævnte ærebe Medlem sagt det — erklæret, at de for deres Bedkommende ikke skulde have det Mindste imod at stemme for Sunigrundlovens Lands-thing og tage det heelt og holdent, men det er meget Mere, end jeg forlanger. Naar de ærebe Medlemmer blot ville stemme for, at vi her i Rigsdagen ikke blive nøbte til at underkaste os Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs fælles Anliggendes Rigsråd, uden at vi faae en eneste Skilling fra Slesvig, og uden Udsigt til at faae Slesvig, naar vi blot ikke, fordi et Spøgelse af dette Navn er til i Verden, blive bragte til at gaae en anden Wei end den, vi ville, da forlanger jeg ikke Mere. Seg vil opfordre de ærebe Herrer til ved denne Afstemning at rejse Hovedet heelt i Veiret og sige: Det er vor Overthdning, at vi ikke bør lade os føre ind paa denne Bane; det er vor Overthdning, at vi bør lade Sunigrundloven staae ved Magt, saaledes at det bliver Rigsdagen, der ledet af dens Bestemmelser retter paa den, hvad der maastee behøver at rettes i Genhold til de Forhold, hvorunder vi leve. Vilde de Herrer dette, forlanger jeg ikke Mere. Lad os komme over til Enkeltighederne og lad os behandle dem frit; men jeg troer ikke, at Nogen tør sige, at nærværende Behandling er den samme, som den vilde have været, hvis man ligefrem var kommen til os med dette Forslag, uden ved Siden deraf at komme med den saakaldte Lov, eller at den hele Forhandling, der tidligere har fun-

det Sted om denne Sag skulde have Noget at bestille med os. Lad os gaae til det Videste, vi kunne, lad os et Dieblik satte os paa det Standpunkt, at Rigsrådet skulde lempes bort fra den Plads, hvor det ikke mere hører hjemme, men hvor det nu engang sidder paa en saa besynderlig betrygget Maade, at ingen Magt i Staten tør rokke ved det, hvad vilde da være rigligere end at sige: Nævn os de Betingelser, hvorunder vi kunne flytte Eder? Disse Betingelser kunde da ligge for os som en Indstilling til Hans Majestæt Kongen, men ikke i den Form, hvorunder de nu ere komne til os. Hvis man siger, at det netop er vor Betyggelse, at de ligge for i denne Form, og at vi, naar vi antage dette Forslag, ere færdige, maa jeg dertil svare, at hvis det kunde siges, at Forslaget, naar det een Gang var antaget, var færdigt, og at man ved dette Hastværk snarere kunde naae Maalet, da var der dog Noget bag ved; men hvad er det for en Hurtighed, vi vinde? Er det nok, naar Rigsdagen vedtager Forslaget? Nei, der skal en Opøsning til, der sandsynligviis vil komme til at ligge paa den anden Side af to Forsamlinger efter to Forsatningsstykker, hvilke kunne vare Aaret igjennem. Kalder man det at lade sig drive frem, for at faae Ende paa Sagen? Nei, det er Begyndelsen af Sagen, som de Herrer have slabt. Havde de gjort alvorlig Modstand paa rette Sted, kunde man have saaet en Ende paa den, og der vilde da ikke være Spørgsmaal om nogen Ulovlighed, for at corrigere det, som nu kaldes lovligt, til simpel Virkelighed, nemlig een Repræsentation, een Konge og een Regjering, saaledes at man ikke fik en Finantslov og et Regnskab for Rigsrådets Omraade og en for Rigsdagens Omraade. Man vilde da have gjort et stort Fremskridt, og det vilde have endt Sagen paa en virkelig hurtig Maade; men det Foreliggende er Iun at give Haandpenge paa en Ewigheidskamp, thi sæt, at der kom Valgte fra Folket, som meente, at denne Maade at forandre Grundloven paa, ikke burde taales, hvad saa? Saa havde vi ved vor Beslutning givet Rigsrådet Rettighed til at fortsætte, og vi vare ikke komne et Skridt videre. Det er den umaadeligste Feil, der paa Rigsdagens Vegne kan begaaes, at give fuld Tilstemning til dette